

прѣсва пламъка повсѣждѣ. Село-то ся подигна отъ пистъцы. Дядо Иванъ, стрѣснатъ изскочи отъ кѣщицѣ.

— О, Боже! какъ тѣй скоро, извика той, като ся озѣрташе, кѣмъ сичкы страны.

— Дѣца! сѣрчено той продума, сега не е време вече за плачъ. Кѣща-та ни е на края, ные лесно можемъ ся уккры и да ся отѣрвемъ.

Подъ селскѣ-тѣ тажъ кѣщицѣ ся простираше едно тѣсно подземье (хумба) приготвено нарочно за такѣвъ случай. Дядо Иванъ поведе домашны-тѣ си прѣзъ тѣсны-ты врата на подземье-то, кое-то бѣше близо до земника. Баба Рада прибравсичкы-тѣ скѣпичкы нѣща изъ кѣщи и отиде подиръ рожбы-тѣ си. Тукъ ся тѣи потаяхъ въ дѣно-то на подземниж-тѣ дупкѣ, а дядо Иванъ ся спря задъ развалены-тѣ бѣчвы у зимника и глѣдаше прѣзъ прозорца на двора.

Станка и Стоенчѣ лѣжахъ на майчины-тѣ си колѣнѣ у несвѣсть. Сирота майка сама неутѣшила, незнаеше какъ да утѣши малы-тѣ си чада. Не-престаны-тѣ сълзы, кон-то падахъ отъ очи ѿ врьхъ растрепераны-тѣ нейны дѣца, повдигахъ имъ повече страха.

— Село-то е въ огънь! пошюшна дядо Иванъ,